

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МИКУЛИН ПРОТИ УКРАЇНИ»
CASE OF MYKULIN v. UKRAINE**

(Заяви № 35187/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

18 лютого 2010 року

ОСТАТОЧНЕ

18/05/2010

Текст рішення може зазнати редакційної правки.

У справі «Микулин проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:
Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
Рената Ягер (Renate Jaeger),
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Марк Віллігер (Mark Villiger),
Мириана Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), *суддя ad hoc*,
а також Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після наради за зачиненими дверима 26 січня 2010 року,
вносить таке рішення, ухвалене у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 35187/04), поданою проти України до Суду 20 вересня 2004 року громадянином України Іваном Михайловичем Микулиним (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 12 січня 2009 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Також було вирішено розглядати заяву по суті одночасно з питаннями щодо її прийнятності (пункт 3 статті 29).

ЩОДО ФАКТІВ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1941 році та проживає у селищі Старі Богородчани Івано-Франківської області, Україна.

5. Заявник та пан Л. спільно володіли невеликим домоволодінням, до якого входили ділянка землі, будинок, піддашся, криниця та паркан (далі — домоволодіння). 4 січня 1995 року заявник звернувся до Богородчанського районного суду Івано-Франківської області з позовом до Л. Про реальний поділ домоволодіння.

6. 18 січня 1995 року пан Л. подав зустрічний позов, вимагаючи більшу частку домоволодіння. Цього ж дня Богородчанський суд об'єднав позови в одне провадження.

7. 12 квітня 1995 року згідно з вказівкою заступника голови Івано-Франківського обласного суду¹ справу було направлено до Тисменицького районного суду Івано-Франківської області.

8. 16 червня 1999 року суд частково задовольнив позов заявника. Заявник подав апеляційну скаргу. 4 січня 2000 року Івано-Франківський обласний суд залишив рішення від 16 червня без змін. Рішення набуло законної сили.

9. 14 липня 2000 року за протестом голови Івано-Франківського обласного суду президія Івано-Франківського обласного суду скасувала рішення від 16 червня 1999 року та направила справу на новий розгляд.

10. 29 червня 2005 року згідно з вказівкою апеляційного суду Івано-Франківської області справу було направлено до Галицького районного суду Івано-Франківської області.

¹ 3 червня 2001 року — апеляційний суд Івано-Франківської області.

11. 8 квітня 2008 року Галицький районний суд Івано-Франківської області частково задовольнив позов заявника та позов пана Л.

12. 6 травня 2008 року Галицький районний суд Івано-Франківської області виніс додаткове рішення, яким зобов'язав заявника відшкодувати пану Л. витрати на правову допомогу.

13. Заявник оскаржив ці рішення.

14. Ухвалою від 30 вересня 2008 року апеляційний суд Івано-Франківської області залишив без змін рішення Галицького районного суду від 8 квітня 2008 року та додаткове рішення цього ж суду від 6 травня 2008 року.

15. Заявник подав касаційну скаргу. 10 березня 2009 року Верховний Суд України залишив без змін рішення судів нижчих інстанцій.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ЩОДО ТРИВАЛОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ

16. Заявник скаржився на те, що тривалість провадження у його справі була несумісною з вимогою «розумного строку», передбаченою пунктом 1 статті 6 Конвенції, у якому зазначено наступне:

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ... який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

17. Уряд висловив заперечення.

18. Період, який має розглядатись, почався 11 вересня 1997 року, коли Україною було визнано право подавати індивідуальні заяви. Однак, беручи до уваги розумність строку, що минув після цієї дати, слід враховувати стан провадження на той момент. Період, який розглядається, закінчився 10 березня 2009 року. Відповідно зазначене провадження тривало майже одинадцять років, виключаючи період з 4 січня 2000 року по 14 липня 2000 року, коли остаточне рішення, яке було пізніше скасоване, залишалось чинним. Справа розглядалась судами трьох інстанцій.

A. Щодо прийнятності

19. Суд зазначає, що ця скарга не є очевидно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Далі Суд зазначає, що вона не є непринятною за будь-яких інших підстав. Отже, вона визнається прийнятною.

B. Щодо суті

20. Суд нагадує, що розумність тривалості провадження визначається з урахуванням обставин справи і з урахуванням наступних критеріїв: складність справи, поведінка заявника та відповідних державних органів, а також важливість предмета спору для заявника (див., серед іншого, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП] № 30979/96, п. 43, ЄСПЛ 2000-VII).

21. Суд неодноразово встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, які порушують питання, подібні до тих, що розглядаються у цій справі (див. згадане вище рішення у справі «Фрідлендер» (*Frydlender*)).

22. Розглянувши всі матеріали, які були надані, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі. З огляду на практику Суду з цього питання, Суд вважає, що у цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку».

Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ЩОДО РЕЗУЛЬТАТУ ПРОВАДЖЕННЯ

23. Заявник також скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на те, що суд не задовольнив його позов у повному обсязі.

24. Уважно розглянувши решту тверджень заявника, виходячи з сукупності наявних матеріалів та в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, Суд не встановив жодних ознак порушення прав та свобод, гарантованих Конвенцією. Відповідно ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як очевидно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

25. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

26. Заявник вимагав 10 000 євро відшкодування моральної шкоди.

27. Уряд висловив заперечення щодо цієї вимоги.

28. Суд вважає, що заявник зазнав моральної шкоди. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, Суд вважає за доцільне присудити заявнику 4000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

29. Заявник не подав жодних вимог щодо відшкодування судових витрат. Відповідно Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

30. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції стосовно надмірної тривалості провадження прийнятною, а решту скарги у заяві — неприйнятною.

2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 до Конвенції щодо надмірної тривалості провадження.

3. *Постановляє*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 4000 (чотири тисячі) євро відшкодування моральної шкоди. Ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із зазначеної суми;

(b) зі впливом вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти.

4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 18 лютого 2010 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова секції